

EL: POBLE: CÀTALA

5 Cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ SENSE PARTICIPACIÓ
CATALUNYA Y NACIONES IBERICAS: 4 pessetes trimestral
PAÍSOS D'UNÍO POSTAL: 3 pessetes trimestral

ANY VII • Barcelona, dissabte, 29 de janer de 1910 • Núm. 179
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL — TELEFON 723

PREUS DE SUSCRIPCIÓ DE UN VOLÚM TRIMESTRAL
CATALUNYA Y NACIONES IBERICAS: 1000 pessetes trimestral
BARCELONA: 1.50 pessetes el mes

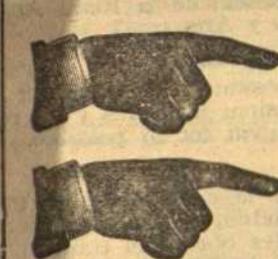
Cts. 5

PASTILLAS MORELLO

FUNERARIA FERRAN 8, Pallà, 8
TELEFON 949

GRANS
MAGATZEMS

EL SIGLO ÚLTIMS DIES

Grans

Rebaixes

Acaben
el 31 de janer

"L'Amich del Poble Català"
ha traslladat ses oficines al carrer
de Jaume I, n.º 11, principal

El Catalanisme
y la República

A l'iniciar-se el moviment catalanista que tingué sa concreció en les famoses Bases de Manresa, de 1892, volgué defugir la discussió de tot allò que essent viu en la evolució política social del nostre poble, podia dividir als catalans, amants abans que res, de les reivindicacions patries. Per això no s'atreuixen a plantejar aleshores els capdavanters reunits a Manresa, ni la qüestió religiosa, ni la de les formes de govern, ab tot i reconèixer, com ja's diu, que eren aquests problemes que devien tractar-se més endavant.

Ab el fi, doncs, de concentrar en una sola aspiració — Catalunya — l'amor y la voluntat dels fills de la nostra terra, se aprovà, en 1892, la Base segona, que diu textualment: «Lo poder central monàrquic podrà ser representat a Catalunya per un Príncep de la sang»; en defecte d'aquest, això com en cas d'establir-se altra forma del govern, representarà'l Poder central un Delegat, que deurà esser necessàriament català. — Després aleshores quedà proclamat quel catalanisme no era monàrquic, ni republicà; que els realistes com els contraris al poder personal hereditari, cabien dintre d'ell.

Després, la generalització diluïda del sentit català, l'entrada dels homes representatius de tal sentit en la vida política activa, la vanitat y altres petites del tot agents al Catalanisme, han fet que un nucli important d'ell, amparat en la declarada indiferència del regionalisme respecte a les formes de govern, se decantés obertament, buscant la protectora ombra oficial, abans maledicida, cap a la monarquia y al dinasticisme. Y això ha portat per contracop, com a protesta, com a accentuació de la nota catalana radicalment adversa al régime centralista representat pel quefie de l'Estat, una expansió republicana y en-

d'esser «de la sang», és a dir, català, sempre de la terra. — De modo quel monarquisme catalanista, monarquisme antidi-nàstic, no deixava d'esser una simple teocràcia, una concessió nominal, feta tal vegada a benefici de certs mitg-catalans y en ares d'una momentània armonia.

Y se comprén sense necessitat d'argumentar abbastant, que ls prohoms de Catalunya reunits a Manresa se declaren sin coralment antidi-nàstics, de fet amonàrquics, L'Historia, en aquella ocasió prou regirada, ens obliga a malifiar los de la monarquia espanyola, y, en general, de l'influència unificadora y absolutista exercida pel poder reial.

Ab raó sobadera va dir l'actual president de la Diputació de Barcelona, secretari aleshores de l'Assemblea a que venien referintos, que en tot lo sistema polític d'avui no hi ha res que's puga aprofitar: es, en l'esfera política, una corrupció, y en lo social, una destrucció. Y això, ha entrat en la costuma del poble, mirar a l'Estat, al govern, com un enemic a qui s'ha de tèmer y a qui s'ha de combatir sempre y ab totes les armes.

Es, per ventura, que'l poder reial s'escapava d'alta crítica? No! El mateix senyor Prat de la Riba va dir, seguidament: «l'unitarisme clàssic que ab l'ajuda del poder reial y dels lleigistes lluita fins a obtenir la victòria contra totes les manifestacions de la vida de les nacionalitats, ab sa natural consecució l'absolutisme (real o dels Estats) y l'uniformisme, han perdut sa forsa en el camp de la ciència, de la literatura y de les arts; sols faltin que s'els desallotgi des dominis de la política. Y an això anem nosaltres». Certament, són ben justes aquestes paraules. El poder reial ha estat l'iniciador y mantenidor de l'unitarisme. Tota l'obra política europea en sensi unificador, desde la «Santa Aliança» de 1815, fins avui en dia, filia es deis reis y emperadors que procuren refermar son poder personal. La mateixa acció uniformista de la Revolució francesa deu imputar-se al realisme, per quèls que la portaven a cap no iniciaren res de nou; se limitaren a seguir les petjades dels Enric IV, Richelieu y Lluís XIV.

Avui mateix volem com les monarquies alemanya y austriaca, ab tot y actuar en Estats originàriament particularistes, de tendència federal no interrompuda, treballen ab persistència de corc pera donar a l'imperi llur una uniformitat que respongui al concepte clàssic de l'estatisme. Segueixen avui els reis la pauta trassada durant el passat sigle pels seus antecessors. (1) Y per això, com deia el senyor Prat de la Riba, la seva influència, fondament unitaria, forçatada del camp de la ciència, deu també desallotjar-se de les anteriors.

Desgraciadament, malgrat haver assegurat que en això anem nosaltres, ni que ho va dir, ni's que l'hagin seguit, han complert sa paraula. Lluny d'això, s'han apropant a la monarquia unitaria y a la dinastia bescantista ahir, procurant borrar de mica en mica, ab esponja de savates, totes les arrogancies de la doctrina catalanista.

Nosaltres, mentrestant, mirarem ab joia y esperança, que ns aferma l'ideal de sempre, com a Suissa y als Estats Units se desenrolaren majestuosa y armònicament, els principis nacionalistes y republicans, sempre catalanistes.

S' GUBERN

LES ELECCIONS ANGLESES

L'onzena jornada

Avui acaben les eleccions angleses que'l dia 15 començaren. Hi haurà hagut 13 jornades electorals.

A causa dels temporals regnants, els resultats de les eleccions arriben aquí ab un retràs considerable. De les eleccions celebrades el dijous passat — onzena jornada electoral — no se'n sab quasi res. Els darrers resultats coneguts són els següents:

Conservadors	258
Liberals	250
Laboristes	40
Nacionalistes irlandesos	74

Com se veu en aquests darrers datus, millora molt la situació dels liberals, que ja casi aconsegueixen als conservadors.

Així el bloc liberal laborista irlandès suma 364 vots contra 258 dels conservadors, o sigui una majoria de 108 vots.

Dels 46 llocs que falten, no més set o vuit pertanyen als conservadors en la Cambra anterior, de manera que es molt probable que a l'acabar-se avui les eleccions, els liberals tinguin per si sols majoria.

La victòria liberal resulta indiscutible,

(1) Solament s'ha salvat, per excepció, que confirma la regla general, d'esta destructora acció absorbent, la monarquia anglesa.

L'HOMENATGE A "L'AVENÇ" L'Unió Catalanista

CÒPIA DE L'OFICI DE FELICITACIÓ ENVIAT ALS EDITS-DIRECTORS DE LA «BIBLIOTECA POPULAR L'AVENÇ».

Per haver arribat la Biblioteca Popular L'Avenç a la publicació número cent, aquesta Junta, per entendre que aquesta és d'una banda mostra que, malgrat totes les apariències, el renàixer del nostre poble va sempre avançant y d'una altra que es manifestació indubitable de patriotisme, de perseverança y de gran acert, acorda, en la sessió celebrada el dia 22 d'aquest mes, fer constar en acta l'admiració que sent per la vostra obra y dir-vos la present comunicació, que vol la prenguem com illoa mercès sudissimosa per la persistència y fructuosa acció que ha veu realitzat y seguix realitzant ab el fidel emprenedur el nostre poble al reconqueriment de la consciència plena del seu ser.

Al bell mitjà de la gran desorientació en que troba l'accio política, la vostra acció silenciosa, reposada, però de debò trasformadora, s'ha realitzat sense dubtes ni vacilacions y ab forsa profit pera la nostra Catalunya; y l'Unió Catalanista, que corralment rendeix homenatge als fidels de la nostra terra y als coratjats atacants del nostre renàixer, se complaix en adressaros ab aquestes lletres un aplaudiment fervorós y enalitzador.

Lo que tenim l'honor de comunicar-vos, Visquéu molts anys per Catalunya! — Barcelona, 27 janer de 1910.
El president, D. Martí y Julià; el secretari, J. Milié y Millet.
Senyors directors editors de la Biblioteca Popular L'Avenç,

INDUSTRIES

AGRÍCOLES

El dimarts passat l'il·lustrat catedràtic de Farmacia pràctica, doctor don Benet Torà y Ferrer, començà una sèrie de conferències sobre'l tema «Indústries agrícoles», matèria ben poc tractada per cert en nosaltres països tant eminentment agrícola y tan indispensable si vol salvar l'equilibri nacional fatalment amenaçat per la decadència de l'Agricultura a Espanya, enguixada a causes ben èterogenes y que no totes poden exposar-se sense greu perill d'una redacció.

Fou aquesta primera conferència del senyor Torà, de mera exposició de programa, semyanant l'orientació que's posava seguir pera arribar a la fi que perseguem que no es altre que obrir l'agricultura nous horitzons que allunyen de la pràctica pagesa la rutina a què està sotmesa dotantla de nous mèdis de treball que la ciència continuament inventa.

En la segona conferència, celebrada ahir, el conferenciant ha entrat en materia desenrotllant el nou tema «Indústries pecuàries». Després de la definició d'animals domèstics, explica com la seva crisi fa científicament. Estudia's els més importants grups, entretenintse a detallar aquells que per diferents aspectes podien esser objecte de vengossa explotació en les cases de pagès.

No dubitem que l'indo de les conferències com també la vitala del conferenciant, despertaran verdader interés y que atrauran a la sala doctoral de l'Universitat la nombrosa concurrencia pera recullir el fruit que en ses explicacions posa sempre l'erudit degà de Farmacia.

Aquestes conferències se celebren tots els dimarts y divendres, a les quatre de la tarda.

El banquet an en Nonell

Ahí vespre, tal com estava anunciat, uns quants amics y admiradors de l'Isidre Nonell l'obsequiaran amb un banquet a la Maison Dorée, pera celebrar l'exit de la seva actual Exposició. Hi havia presents en Ramon Casas, l'Olegari Junyent, l'Ignasi Iglesias, l'Utrillo, en Pere Coromines, en Gargallo, en Jacob, l'Humbert, en Bagaria, en Pous y Pages, en Cabot (E), en Labarta (B), en Plaüdia, en Lluís Reig, l'Alexandre Riera, en Santigia Segura, en Raventós (R), en Pascual (E), en Carles, en Massot, en Pujol, en Ferrer Riera, l'Egozziol y l'Escarre. Hi enviaren ademés la seva adhesió l'Apas y en Marius Aguilar. En Duran y Tortajada, de València, envia una carta y un vers dedicat a l'homem.

Tractant de literaris y d'artistes, no cal dir que la festa resulta animadissima y espiritual, fent's acostumbrar prodigis d'inginy en la conversa. Mes no tot se'n anà en parades, Quelcom se feu de tots i de durable que es mostra de l'entusiasme que sentien tots els presents per l'art y per Barcelona.

Algú tingué la pensada de que s'obrisse una subscripció pera comprar un quadro an de Nonell y regalarlo al Museu de la ciutat. Y n'hi hagué prou de que's expolsés l'idea en alta veu pera que tots els presents l'acollissin amb entusiasme y ali mateix, oberta la llista, se suscribi la quantitat necessària pera l'adquisició. Cal advertir que la majoria eren capitalistes que temien de guanyar-se la vida treballant desesperadament, qui ab el llapis, qui ab el pinzell, qui ab la ploma, Y gràcies aquests «capitalistes» Barcelona possedirà un quadro den Nonell, quel reglament del Museu no permetia comprar a la seva Junta.

Es un exemple que oferim a la consideració d'aquells que són els més indicats per seguirlo y que més fàcilment podríen fer-ho.

La festa acabà a quarts de dotze, desfiant tortoni al potent pintor que l'excepció de la seva repartició ab obra encara més bella y més definitiva.

SPORTULA

L'àmnia absenta

D'allà ençà, d'allà molt ençà, arriba el soroll de les aclamacions. Aclamant els ulls, jo m'represento la desfilada interminable, el frenesi de les gentes, el crit multicorde, sota el dia nuvolós. — Y la meva àmnia se reconforta sentintse absenta de l'espectacle.

Entre a la Catedral del meu poble. Les campanes voltegen. Un funeral pera els morts de la guerra's prepara. Vorejant el túmul funerari, en l'àmbit de pau consagrati a Jesús — oh, el sarcasme! oh Tolstoi! — canons, fustells, projectils, tota castanya d'armes de guerra. L'encreuament del sabre ab el salpasser. — Y la meva àmnia se reconforta sentintse absenta de l'espectacle.

Llorer dels poetes, llorer d'Apol, tu no varies esser fet pera tenyirte de vermell sobre'l front d'Arès. No m'agrada, branca dels poetes, veure't enllàssida a les llanxes, o ligant trofeus. — Per què serà, grans Déus, que la nostra Palas armada d'helm y llana, creadora de la Ciutat, va fer brostar de la terra olivera pacífica, com a significant qui sols a l'ombra de la pau podrien créixer les ciutatanes?

He vist el cometa

N'hi Allà, a ponent, sobre l'últim rest de crepuscle, el cometa irradia. La llarga quia projecte sobre'l cel com una ansià d'interrogació de l'imensa fosca. Cabeçera de llum, estrela de la marxa prodigiosa, rossegall de pompa, raig d'una mirada potèntissima, com podrem sestillar-s'?

M'agrade sobre tot en els comètides la condició d'errabonds, qui dissenyen un camí de llum personalissim entre les òrbites concèntriques dels planetes. Són com un pas d'èstaires en les rutes de l'infinit. ¿No es un spurnus fabulosament lluminós que deixa enrere? Es la gran llum fosforica trassada damunt el mur negre per la mà d'un Déu.

Homes-comètides, Tal podrà dirse dels homes d'èrradiació. Els homes podrien seleccionar-se a mida de l'estela que d'ells roman. — Veus aquest home qui acaba de passar? No cerguis la seva petjada, pera que no en deixa. — Veus aquest altre? Mira com ha quedat darrera ell un sol de claror. Les humanitats qui se'n miren, creuran també que l'aparició d'aquest home es nunci de grans transcendències. Y ro-mandran absortes admirantlo o cauran per terra corpreses de por, ab terror de milenaris.

El gall de Chantecler, sentintse Déu, se figura que'l sol surt únicament perquè ell, ab son cant matinal, això ho ordena; y quan se convens de lo contrari, perquè'l sol surt y ell, adormit, no hi pogut cantar, mor de desesperació. — Les multituds, qui no són divines, se complauen en divinar-se tots d'èstaires en les rutes de l'infinit. — M'agrade sobre tot en els comètides la condició d'errabonds, qui dissenyen un camí de llum personalissim entre les òrbites concèntriques dels planetes. Són com un pas d'èstaires en les rutes de l'infinit. — M'agrade sobre tot en els comètides la condició d'errabonds, qui dissenyen un camí de llum personalissim entre les òrbites concèntriques dels planetes. Són com un pas d'èstaires en les rutes de l'infinit.

El gall de Chantecler, sentintse Déu, se figura que'l sol surt únicament perquè ell, ab son cant matinal, això ho ordena; y quan se convens de lo contrari, perquè'l sol surt y ell, adormit, no hi pogut cantar, mor de desesperació. — Les multituds, qui no són divines, se complauen en divinar-se tots d'èstaires en les rutes de l'infinit. — M'agrade sobre tot en els comètides la condició d'errabonds, qui dissenyen un camí de llum personalissim entre les òrbites concèntriques dels planetes. Són com un pas d'èstaires en les rutes de l'infinit.

El gall de Chantecler, sentintse Déu, se figura que'l sol surt únicament perquè ell, ab son cant matinal, això ho ordena; y quan se convens de lo contrari, perquè'l sol surt y ell, adormit, no hi pogut cantar, mor de desesperació. — Les multituds, qui no són divines, se complauen en divinar-se tots d'èstaires en les rutes de l'infinit. — M'agrade sobre tot en els comètides la condició d'errabonds, qui dissenyen un camí de llum personalissim entre les òrbites concèntriques dels planetes. Són com un pas d

De Cà la Ciutat PASTILLAS AMARGÓS

DON JESÚS PINILLA

— Be, però digant — me preguntava cert dia un amic — es solidari en Pinilla? Vaig quedarme esmerudit davant de la pregunta. — Y ara, a què ve aquest interrogació? — tot seguit vaig referir a l'amic curios.

— Res, res... com que vaig notar moltes vegades que votava ab els solidaris, m'he creut que per fi se deixà convèn.

Veseu una altra prova de que hi ha un gros desconeixement per part dels q. us preocupeu de política, de lo que passa a Cà la Ciutat. El votar sempre o quasi sempre ab determinat grupu, moltes vegades no implica's formar part d'aquell grupu. Y el cas den Pinilla es una mostra palpable de lo que us dic. Ell, sense esser solidari, moltes vegades han donat el seu vot an els solidaris; y se comprén, coneixent an en Pinilla.

Mireu, la Solidaritat en el Municipi, era una convergència. De l'un costat hi havien homes de radicalitat tant extremada com en Layret — qui, com sabeu, se emporta totes les meves simpaties — y de l'altre costat homes, no dire conservadors, però potser ben estudiats, no poseixen ni aquella en cap altra modalitat política que no sigui un estèril oportunisme capès de desacreditar tota obra sana. Aquest conglomerat per force havia de resultar quasi sempre d'una coloració blanca, es a dir, moderada. Aquesta coloració feia que possessin unes aliàncies solidàries que, no obstant y la seva radicalitat, son en questions d'administració, ènemis convenients de tota estridència convulsiva... Potser en això trobarem una explicació al fet de que en Pinilla votés moltes vegades ab els solidaris.

En això y en el fet de que els que estaven il·legals ab en Pinilla per vinyades polítics no sempre donaven mostra de una perfecta austerioritat. «Cian cases?» Explicó'l fet, volent trobar en el mateix.

— Y be — refé l'amic — doncs, si tenim una visió dels problemes municipals quasi anàloga a la que tenien dels mateixos problemes els homes solidaris, per què d'una vegada no feia professió de solidaritat?

— Qui ho sab, això; però jo'm penso que podriem trobar una raó en els orígens purament sentimentals de la Solidaritat catalana. En Pinilla no s'ha deixat mai arrascar per cap sentimentalisme.

— Oh! es que aquell era un moment patrònic!

— Sí, es cert; però anava envolcallat dels certes aspectes polítics que sols els podia tapar un gran sentimentalisme. De aquí que en Pinilla, ab tot y sentisse amant de la patria catalana y de la sobirania del poder civil, no entrés a Solidaritat catalana... Una equivocació? Segurament; però en moments determinats no hi ha temps de pensar ab calma: se prèn una decisió i aquesta resulta a volteu tota una.

Potser per la novetat en el públic, potser per la novetat en l'executant, poser per les dues novetats alhora, o per altres causes, es lo cert que l'altra Exposició de Jardins d'Espanya, que en Rusiñol feu anys enrera, produí una millor sensació. Jo estic segur de que tant nosaltres els qui ens honrem ab l'amistat den Rusiñol com els seus enemics, tots rebrem aleshores una impressió de frescor que ara no apareix, malgrat la nostra bona voluntat. Es clar que les innegables condicions de colorista y de sensitivisme mantenen com sempre a bona alsa, però no ab aquella entesa y ab aquella empatia juvenil d'altre temps; ja en parlem més avall de lo que hi hagi de decàdencia en aquestes dues condicions.

Allí ont en Rusiñol se manifesta a la alsa de sempre y potser en avens, es en la meticolosa exceptiu del dibuix, que posa totes les coses en son lloc, que fa valer els termes, que dona qualitat als objectes, dotantlos d'aquella graciósament ilusoria corporativitat y gravetat que tanta solidesa dona a la composició. També ha lograt un avens gran en l'estudi dels darrers termes; hi han alguns quadros ab extensos panorames màgic confosos en darrer terme ab la caligria o ab l'horitzó que són un prodigi de factura y d'observació atenciosa. Alguns vegades aquesta escriptilosa meticolositat en el dibuix y en els detalls de dibuix terme, fins perjudicativa a l'obra en dolura ambient, endurint y allant els objectes, en lloc de fòndols en l'atmosfera, que no batega, no vibra, resta inactiva o ausenta. Fins hi han alguns d'aquests païsages que prenen caràcter d'inventari gràfic dels jardins, com per acreditar l'existència de tal brotador, d'un banc verd, d'un riu blau, y un altre de vermell d'un xiprés y d'un cùmulus rosats, etc.

Els céls, generalment, també són una victòria pel pintor. Ab pocs recursos, ab degradacions y ab contrastos violents, ha obtingut unes transparències y iluminacions que molts pintors s'escarrassen per trobar per medi de trucs y procediments més o menys enginyosos. Les boires són pintades ab un desmés fresquissim y ab una veritat encisadora.

Però, al nostre pobre judici, totes aquestes admirables qualitats són un xic ofuscades pel sentiment melodramàtic, un xic rebuscat y per un pruri de transparencies no sempre oportunes, que sols entusiasmen al gros públic y que fatalment es de témer, arrosegarien el fort temperament den Santiago Rusiñol cap als acaramelaments del fadòs Enric Serra. L'exàmen detingut d'aquestes pintures refirma tan més aquesta opinió que's forma a la primera impressió quan queda firmada pels detalls de la factura que revelen, com divagacions parcials, en la que deuria esser visió sintètica baix el punt de vista del color, — visió sintètica encara que fos en perjudici d'alguna transparencia o d'algun brillant determinat.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impresió a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósament importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Us recordem, lectors, de la pintura den Rusiñol, que podriem anomenar de l'època parisenca? Doncs, viscal el pintor Rusiñol!

J. IACS

Informació política

Sang Nova,

En la darrera junta general s'elegí la següent Directiva:

President, don Antoni Oliva; vicepresident, don Joan Anglir; secretari, don Manuel Casanovas; vicesecretari, don Joan Ralli; tresorer, don Lluís Padró; bibliotecari, don Josep Vinyas; vocals, don Nicolau Junco, don Segimon Torrens y don Francesc de P. Jover.

Ademés, per unanimitat, acordà l'assamblea adherir a les proposicions presentades a la Diputació provincial per don Manuel Folguera y Durán,

JESUS AUBA

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

Ademés, sembla que en Rusiñol descarri de l'impressionsisme a l'efectisme, y això seria imperdonable perquè'l color que es l'ànim d'una pintura, en moriria, jo diria que aquell color den Rusiñol d'abans, ja emmalteix. Aquella glòria-sa pintura grisa que tant estudiósamente importaren ab en Casas, aquell noble color tant solitari ja no apareix mai; ha fet lloc an aquestes notes brillants, d'una brillantor forçada, de contrastos, sense vibració; coloracions extremes, sense matisos, verda cridanera, grocs agres, violetes sonades, blaus esproncedians, no això no es el bon camí, per més hábil que siga, que això de l'habilitat si que no li regatearem.

caus del passeig de Sant Joan, 56, v'assarà sobre'l tema seguent:

«Patogenia i tractament de la tos dels tuberculosos. Mecanisme fisiològic dels síntoms i indicacions terapèutiques que's dedueixen. Medicacions i medicaments. Educació de la tos.»

La disnea en els tuberculosos. Mecanisme patogènic de la disnea en les diverses formes de tuberculosi. Tuberculosi pseudosíntomatique. Tractament de la disnea.

L'acte es públic i tindrà lloc demà, de dins a una del mitjorn.

La Junta directiva del Reial Automòbil Club de Barcelona, ha quedat constituida en la forma següent:

President, senyor Marqués de Marianao; vicepresidents, senyors Marqués de Alcalà, senyors Marqués de Alfarràs, don Lluís R. de F. Baixeras; vocals, don Josep Sola Sert, don Joan J. Ferrer Vilalà, don Enric Cera, don Eusebi Bertrand, don Ramón Fabra Puig, don Ricard Conde, don Ramón Casas, don Eduard Nico, don Lluís Barrial, don Josep Bertrand, don Eusebi López, don Gustau Peyra, don Manuel Garriga Roig, don Pere Garriga Roig, don Josep Cintas; secretari general, don Marcelí M. de Cambra.

La junta general celebrada el dia 25 de l'actual, acordà ademés canviar la denominació de la Societat per la de Reial Automòbil Club de Catalunya, exentir el radi d'acció de la Societat a totes les províncies catalanes.

La Cambra O. E. C. I. Y. N., de Buenos Aires, veient que's industrials espanyols deixaven passar el plazos senyalats per sol·licitar local en l'Exposició que's celebrarà al maig vindre en commemoració del Centenari de l'Independència d'aquesta República, ha acordat pendre pel seu compte'l Pabelló d'Espanya, al costat dels que prenen França, Itàlia i Anglaterra, comptant que no ha de mancar cap dels industrials d'aquí que taneïn interessos estan en fer conèixer els seus productes en aquells mercats. El Foment del T. N. recomana als productors l'assistència a tant important Cerimònia.

Demà, a les nou del matí, tindrà lloc

la junta general de socis del Foment del Treball Nacional.

En l'última sessió celebrada per la Junta directiva del Foment del Treball Nacional el senyor Rahola donà compte dels resultats obtinguts de les gestions oficials fetes pel Foment aprop de les Cambres italianes de Bolonya, Ferrara, Roma y Nàpols pera que aquests sol·licitessin del Govern italià reuniu's les relacions comercials d'Espanya. Com sigui que aquests Cambres hagin sol·licitat del seu Govern la celebració d'un conveni comercial la Junta acordà dirigir un telegrama al president del Consell de ministres sol·licitant del Govern que aprofiten les bones disposicions de les Cambres italianes gestions per la via diplomàtica un conveni ab Itàlia a base de la reciprocitat.

El propi senyor Rahola donà compte de la reunió que hi hagué en la Cambra de Comerç d'aquesta ciutat, pera tractar de les disposicions d'Hisenda dictades recentment sobre els dipòsits mancomunats.

—Se prega a tots els industrials signar a no soci del Foment que hagin signat aquests dies visites pels investigadors, y expedients ab morut de l'article 43 del Reglament de la contribució industrial se servixin passar per la Secretaria del Foment a set de la tarda, pera entregarlos a les seves oficines que il·lustren els programes.

La Secció de Beneficència de l'Ateneu Obert del districte segon organisa pel dia de la Candelera a la tarda, un gran concert al Palau de la Música Catalana.

Hi pendran part la Banda Municipal dirigida pel mestre Sadurní y l'Orfeó Català ab ses tres seccions de senyoretes, homes y nois dirigits pel mestre Lluís Millet.

En recordatori de l'excursió que l'Orfeó Català feu a Vallvidrera l'estiu de 1907, la colònia estiuana que fou l'organitzadora de tant bella festa musical celebrada al poble, l'ha obsequiat amb una rica llasada pera la seva senyera, de la que'n faua artística medalló ab aplicacions d'acer.

Damunt dels escuts repujats de Catalunya y Vallvidrera que figuren a cada cara del medalló, hi han gravades les següents inscripcions: «A l'Orfeó Català la Colònia Estiuana del Poble de Vallvidrera — Record de la festa del dia 18 d'agost de 1907.»

Es recomanable baix tots els punts de vista y especialment en lo que toca al bon gust artístic y a la perfecció tipogràfica el número extraordinari que la revista

president, don Pere Costa Masachs; tressor, don Joan Aguilera Asmarats; comptador, don Francisco Masip Niubò; secretari primer, don Josep Combeller Vives; secretari segon, don Anton Domingo Sala; vocals, don Pere Quer Viñas, don Joan Rovira, don Joaquim Bardià, don Ricard Collas, don Ramón Riberà, don Amadeu Codina, don Joan Poveda, don Climent Rocà; vocals nats, don Esteve Casanellas Esteve; don Francisco Sagrera Rabassa; secretari general, don Francisco Fontanills Pages.

Lletres y Arts

Els programes pera'l ball que en el teatre de Novetats, donarà'l dia 3 del pròxim febrer la casa Auriema, han sigut encarregats al distingit y elegant pintor P. Treymeyer qui ha riturat ocasió de demostrar una vegada més el seu enginy y talent en les aquarelles que il·lustren els programes.

La Secció de Beneficència de l'Ateneu Obert del districte segon organisa pel dia de la Candelera a la tarda, un gran concert al Palau de la Música Catalana.

Hi pendran part la Banda Municipal dirigida pel mestre Sadurní y l'Orfeó Català ab ses tres seccions de senyoretes, homes y nois dirigits pel mestre Lluís Millet.

En recordatori de l'excursió que l'Orfeó Català feu a Vallvidrera l'estiu de 1907, la colònia estiuana que fou l'organitzadora de tant bella festa musical celebrada al poble, l'ha obsequiat amb una rica llasada pera la seva senyera, de la que'n faua artística medalló ab aplicacions d'acer.

Damunt dels escuts repujats de Catalunya y Vallvidrera que figuren a cada cara del medalló, hi han gravades les següents inscripcions: «A l'Orfeó Català la Colònia Estiuana del Poble de Vallvidrera — Record de la festa del dia 18 d'agost de 1907.»

Es recomanable baix tots els punts de vista y especialment en lo que toca al bon gust artístic y a la perfecció tipogràfica el número extraordinari que la revista

de sports «Los Deportes» ha llenyat aquesta setmana, tot ell dedicat als sports de hivern. Originalment «Los Deportes» és una revista completament europea, comparable a la millor de les similars extrangeres, indigne de l'endèmica apatia del nostre poble, però'l número d'aquesta setmana ja passa els límits de la generositat y del bon gust editorial, per lo que mai s'insistirà prou en recomanarla y mai se alabarà prou el desprendiment y l'accent dels editors y diretors.

Unim la nostra felicitació a les moltes que l'incansable Victor Oliva, anima de la publicació, reb aquests dies de totes les persones intel·ligentes pera'les estimants de «Los Deportes».

D'Instrucció

Continuant les classes que organitzades pels Estudis Universitaris Catalans y Asociació Catalana d'Estudiants (carrer del Pi, núm. 7, principal), va obrir ab motu de la darrera Exposició dedicada als reservistes. Aquestes postals reproduïen les obres de la susdita Exposició, unes a una tinta, altres a dues y altres en tricromia. Resulta una col·lecció molt interessant que no dubtem cuirà'l públic a adquirir, donat el fi que aquest destina els fondos que s'en recullen.

Felicitem al «Cretul» per la seva infatigable activitat y li desitgem que'n quedi coronat pel millor èxit.

A fi de preparar bé les obres que estan assajant al teatre Romea, l'empresa pot aplassar per alguns dies la seva estrena, accedint així als precs d'alguns concorrents que han sollicitat una representació del drama històric de grandioss exit «La Cort de Lluís XIV» les quals tindran lloc el diumenge a la tarda y el dilluns tarda, y nit, essent les últimes de tant aplaudida obra d'espectacle.

En la comptaduría del Gran Teatre del Liceu quedaven anit despatxades la major part de localitats pera'les estrenes de «Salomé» que tindrà lloc avui, de modo que la sala del gran teatre se veurà completaament plena.

Pera demà, diumenge, s'anuncien en el propi coliseu dues escaldilles funcions. Per la tarda, l'òpera de Gounod «Faust», ab el decorat dels escenògrafs Vilamura, Juvent y Chia, verificantse en el quint acte

de la cantada pera'les esplendides.

Les classes especials pera'les sevynetes són alternes.

Pera l'inscripció de nous deixebles dirigir-se a la Biblioteca del Foment del Treball Nacional.

Per cert que anit pel G. corralifitrat

que aquesta qüestió de les escoles

serà favorable a les reclamacions de l'opinió liberal.

Se deia que'l decret autorisava la

obertura de les escoles pera'les arribarà

però que l'autorització de reobertura no serà més que pera'les aquelles escoles que haguessin complert els requisits exigits per la llei, pera'les funcionar.

del vulcanisme a Catalunya que com totes serà de caràcter públic.

Del Govern civil

En vista de que a la Capitanía General no hi havia cap espaiés oficial sobre l'estat del general Weyler, els perdidistes valent preguntar-ho, i el mitjordia, al governador el qual els respondé que lo seguia: «Segueix bé. Ahir al vespre vaig esser a Capitanía mentre's li treuvi els vendatges y la meva impressió es que de l'general, a pesar de tot, demostren un vigor d'un jove de 15 anys. Lo del colze no es res. Al peu a causa d'haverlo trepatali el cavall, s'hi ha produït una inflamació. Al front, la ferida es de poca importàcia.

Ab tot, els meges diuen que i pesat de no veure absolutament cap simptomàtic del cap sha de vigilar y que no's podrà dir res fins d'aquí quatre dies.

Aquest matí hi ha estat. El general ha dormit bé y avui ja volia treballar. Al despertar-ho ha demanat els diaris.

Aquest matí han arribat de Madrid el fill del general don Ferran Weyler y el senyor Lacalle, ajudant del general, qui va caure de cavall els primers dies de Geometria general.

Una comissió de sevynetes, que'l governador no sapiqué d'ells qui eren ni que volien, vanar anar ahir a visitarla, pera'les demandari lo de costum: que no's són les escoles llaüques.

La Junta de Dames del Refugi de Sant Lluís, aprofitant l'oportunitat buscada ha anar a convadir a visitar dit Refugi i ha fet també de pas (?) la mateixa petició.

El senyor Suárez Inclán va oir aunes y altre amablement.

Per cert que anit pel G. corralifitrat

que aquesta qüestió de les escoles

serà favorable a les reclamacions de l'opinió liberal.

Se deia que'l decret autorisava la

obertura de les escoles pera'les arribarà

però que l'autorització de reobertura no serà més que pera'les aquelles escoles que haguessin complert els requisits exigits per la llei, pera'les funcionar.

TELEGRAMES Y TELEFONEMES

MADRID

LO QUE DIU LA PREMPSA

LA "GACETA"

La "Gaceta" publica les següents disposicions:

Decret dispensant que quedin derogats, pera'les operacions de la secció facultativa dels cos de presons que en lo succés haguessin de tenir lloc, els números 1 y 4 de l'article 4, capítol 2 del Reglament d'exams y oposicions pera'les dels cos de presons del dia 27 de janer de 1909.

Altres decrets de Gracia y Justicia y Guerra comunicats ahir.

Modificant en la forma que s'expressa el decret de 11 de janer de 1907 que va constituir la Junta pera'la ampliació de estudis y investigacions científiques, y modificant també'l reglament de 16 de juny de 1907 pel que's regresa dita Junta.

Dispasant que's llurin per trimestres a justificar les cantitats que s'indiquen a favor dels directors de les estacions etnològiques que's mencionen; entre elles hi ha 11.000 pessetes pera'la de Vilafraña del Penyès y 10.000 pera'la de Reus.

DISOLUCIÓ DE LES CORTS

Se dirà que'l decret de disolució de les Cortes serà publicat dins de la última dezena de febrer.

ELECCIÓ VÀLIDA

La Comissió provincial ha acordat destinar la reclamació del candidat socialista, pera'les regidors, don Francisco Morato, y declarar vàlida l'elecció del districte de l'Hospici y ab capacitat pera'les ser regidor de l'Ajuntament de Madrid a don Lluís Gayo.

SINISTRES MARÍTIMS

Bilbao.—Les onades van destruir l'embocadura del vapor "Guipúzcoa".

Se'l considera totalment perdut.

Vigo.—El vapor "San Miguel" va sortir a pescar ab el vapor "San Antonio".

Aquest el va perdre de vista.

Aviui han aparegut dos cadavres de tripulants del vapor "San Miguel" y diversos objectes d'aquest barco.

Se creu que han mori' deu tripulants, inclosos els tres fils dels propietaris del barco.

El dissabte arribarà la esquadra francesa.

En poques dies s'han perdut tres vapors pescuers, aquí, a Avilés y a Coruña, mòrtius de tripulacions.

La flota pescuera s'absté de sortir.

Un barco que ha sortit ha pescat 4,800 besugos.

En els dies passats escassejava la pescada.

El vapor anglès "Veronesse" ha sofert averies per temporal.

LO QUE DIU EN MORET

El senyor Moret, al rebre'ls periodistes, s'ha limitat a facilitarlos els decrets firmats pel rei y a comunicarlos que assistira al banquet que en aquest moment s'està celebrant al ministeri d'Estat en honor de la missió belga que ha vingué a comunicar oficialment l'avinent a grado de Bélgica del rei Albert I.

FIRMA DE GOVERNACIÓ

Creant la medalla commemorativa del primer centenari dels sis de Girona.

Rehabilitant a don Modest Ruiz Martínez, quefe de censur de Telegràfics.

Promovent a igual càrrec a don Onofre Camarán.

Reformant el Reglament dels cos de presons, sotmetent al Codi penal als funcionaris que abandonen el servei sense la correspondent autorització que determina el Reglament.

PERIODISTES CONDECORATS

A proposta del general Tovar han sigut condecorats els següents periodistes, pera'les accions de Hidrom y El Had:

Alfonso Ascensión, de "El Telegrama del Río"; Rittwagen, de "La Correspondencia de España"; Ariza, de "El Mundo Militar"; Leopoldo Alonso, de "Nuevo Mundo"; Josep Dato de "El Ejército Español"; Sancho del Arco, de "L'Agencia Espanyola"; Alfonso Sánchez y Rocamora, de l'"Heraldo".

LO QUE DIU L'ALVARADO

El senyor Alvarado ha dit que demà s'assarà sobre'l tema següent:

«Patogenia y tractament de la tos dels tuberculosos. Mecanisme fisiològic dels síntoms y indicacions terapèutiques que's dedueixen. Medicacions y medicaments. Educaci

